

[Indenrigsministeren]

kommunalbestyrelse selv kan afgøre, om der for varetagelse af de forskellige kommunale hverv skal udbetales såvel diæter som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller kun en af ydelserne.

Forslaget om, at der skabes hjemmel til fastsættelse af en forrentning af mellemværender mellem en kommune og dens forsyningsvirksomheder, skal sikre, at der ikke sker en sammenblanding af det skattefinansierede område og det brugerfinansierede område. Hvis en kommune rentefrit låner midler, der er opkrævet hos brugerne af en forsyningsvirksomhed, kommer brugerne hermed til at dække aktiviteter, der skulle være dækket over skatteudskrivningen.

Der foreslås desuden en bemyndigelse for indenrigsministeren til at fastsætte fristerne for udarbejdelse og vedtagelse af årsbudgettet. Formålet hermed er at søge fristerne udskudt til et senere tidspunkt på året, således at den tidsmæssige afstand mellem budgettets vedtagelse og ikrafttræden bliver kortere.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal herved tillade mig for det høje Folketing af genfremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om dansk indfødsret.

(Lovforslag nr. L 103).

Forslaget blev første gang fremsat den 11. oktober 1990, men bortfaldt i forbindelse med folketingsvalget den 12. december 1990.

I forslaget, der er et led i regeringens afbureaukratisering, er de kongelige forestillinger i forbindelse med ansøgninger om bevarelse af dansk indfødsret og om løsning fra det statsborgerlige forhold til Danmark erstattet af en ordning, hvorefter det er ministeren, der træffer afgørelse i disse sager.

Endvidere flyttes kompetencen i nogle indfødsretssager fra Københavns Kommune til Overpræsidiat.

Endelig bemyndiges ministeren til ligesom i de fleste andre vesteuropæiske lande at opkræve et gebyr i forbindelse med naturalisation.

Lovforslagets administrative forenklinger vil ikke medføre økonomiske konsekvenser for staten eller Københavns Kommune.

Med disse ord anbefaler jeg lovforslaget til det høje Folketings velvillige og hurtige behandling.

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Kongeriget Danmarks Fiskeribank.

(Lovforslag nr. L 107).

Fiskerierhvervet dækker i dag hovedsagelig sit finansieringsbehov ved lånoptagelse i det statsgaranterede kreditinstitut Kongeriget Danmarks Fiskeribank og hos de private pengeinstitutter. Gennem lånoptagelse i Fiskeribanken dækkes behovet for lån med lang løbetid, der bl.a. er en følge af fartøjernes lange levetid.

På grund af de faldende konjunkturer i fiskerierhvervet i de senere år har Fiskeribanken på trods af en intensiveret indsats over for restancer og stramninger i bankens udlånspraksis oplevet en stigning i antallet af egentlige tab, hvilket har medført, at banken har haft underskud på driftsregnskabet siden 1988. I 1990 blev det nødvendigt at tilføre banken et beløb på 35 mio. kr. ved aktstykke. I 1991 og 1992 forventes fortsat underskud i Fiskeribanken.

Lovforslaget tager sigte på at øge det private engagement i långivningen til fiskerierhvervet dels med henblik på at inddrage de lokale pengeinstitutters større kendskab til den enkelte låntagers samlede private økonomi, dels med henblik på at sikre, at det enkelte pengeinstitut gennem en risikodeling får et større medansvar for udlån til fiskerierhvervet.

Lovforslaget indebærer, at Fiskeribankens bestyrelse fastsættes til 9 medlemmer, hvoraf de to skal have indsigt i lånevirkksomhed i private pengeinstitutter. Endvidere medfører forslaget krav om en garanti fra private pengeinstitutter i forbindelse med ydelse af lån fra Fiskeribanken. De nærmere vilkår for garantien vil i overensstemmelse med de gældende regler blive fastsat af Fiskeribankens bestyrelse i form af vedtægtsændringer, der skal godkendes af fiskeriministeren og finansministeren.

Endvidere indebærer lovforslaget, at der ikke længere kan ydes lån til fiskeindustrien i Fiskeribanken. Dette skyldes især, at fiskeindustrien stort set ikke længere gør brug af Fiskeribanken, men i stedet gør brug af de generelle